

Απόστολος Λ. Πιερρής

**ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΤΗΣ 20^{ης} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ**

Εκλογές δεν θα πει αυτόματα Δημοκρατία. Οι εκλογές είναι ένα μέσον για να αποκαθίσταται αναμφισβήτητα ο συντονισμός πολιτικής εξουσίας και λαϊκής βούλησης. Αν οι εκλογές γίνονται υπό όρους και σε πλαίσιο που φαλκιδεύουν την ετυμηγορία της λαϊκής ψυχής, τότε έχουμε να κάνουμε με αντιδημοκρατικές εκλογές. Άλλωστε συνηθισμένο φαινόμενο σε καθεστωτικά συστήματα.

Και πάλι, γενικότερα και ειδικότερα. Υπάρχουν σωστές και λάθος απαντήσεις σε ερωτήσεις. Αλλά υπάρχουν και καλές και κακές ερωτήσεις. Είναι δε ασύγκριτα σπουδαιότερο πράγμα η καλή ερώτηση από τη σωστή απάντηση. Σε μια καλή ερώτηση η λάθος απάντηση διορθώνεται, η ίδια η πραγματικότητα σπρώχνει στην αναγνώριση του λάθους. Αν όμως προβληθεί συστηματικά μια κακή ερώτηση, τότε οι διδόμενες καλοπροαίρετα απαντήσεις θα υπόκεινται σε μια τυχαία κατανομή, αφού η κάθε δυνατή απάντηση μιας

στραβοχυμένης ερώτησης είναι μόνο μερικώς σωστή. **Η κακή ερώτηση πάει να βιάσει την πραγματικότητα.** Και βέβαια στοχεύει να εξαπατήσει τον ερωτούμενο, αφού εκ των πραγμάτων οι απαντήσεις του σε αυτήν θα παρουσιάζουν μια τυχαία κατανομή. **Στην ουσία ο ερωτών εκ προθέσεως και σχεδίου μια κακή ερώτηση προσβάλλει τη νοημοσύνη και την αξιοπρέπεια του ερωτώμενου: του λέει ότι η απάντησή του είναι αδιάφορη.**

Εφαρμοστική διάταξη επί το αμεσότερο και πρακτικότερο. Σε πρώτη ήδη ανάγνωση το ερώτημα **Νέα Δημοκρατία ή (υπόλοιπο) Σύριζα για την πρωτιά στις εκλογές της Κυριακής είναι νόθο – μια πολύ κακή ερώτηση.** Και στην προκειμένη περίπτωση είναι προφανές γιατί το ερώτημα είναι νόθο και κακό. Γιατί οι παρουσιαζόμενες ως εναλλακτικές λύσεις είναι κατά το ουσιώδες περιεχόμενό τους **ταυτόσημες:** το Μνημόνιο Κατανόησης καθορίζει το μέγιστο και ουσιαστικό μέρος της οικονομικής, εξωτερικής, κοινωνικής, εθνικής, αμυντικής πολιτικής της χώρας. Θέλετε τους Κανόνες που θα ακολουθήσετε γραμμένους σε μπλε ή σε ροζ χαρτί; Αυτό ρωτάνε οι διαγωνιζόμενοι για την πρωτιά επικουρούμενοι από ένα γελοίο εκλογικό σύστημα και τόνους προωθητικής προπαγάνδας από τα Μέσα Μαζικής Απάτης. Βέβαια, για να πούμε του στραβού το δίκιο, υπάρχουν πάντα και διαφορές σε κάθε ταυτότητα. Το μπλε ψυχολογικά συμβολίζει ελευθερία, το δε ροζ ηδονή. Αλλά είναι ψευδεπίγραφη και αυτή η διαφοροποίηση στο προκείμενο: το Μνημόνιο ακυρώνει και ελευθερία και ηδονή!

Αλλά και σε δεύτερη ανάγνωση το ερώτημα των Εκλογών της 20ης Σεπτεμβρίου είναι κίβδηλο. Και τώρα περνάμε από το κωμικό που σχολίασα στο δόλιο. (Το ενδιάμεσο γελοίο των Μνημονιακών παρατρεχάμενων και αγκομαχούντων κομματίσκων και την αξιοθαύμαστη αυτομείωση των ακραίων θαυμαστικών και ερωτηματικών, δίκην Ισπανικής πρότασης, του συστημικού τόξου, θα

σχολιάσω παρακατιών). Κωμική είναι η αντιπαράθεση ΝΔ και υπόλοιπου Σύριζα, όπως μάλιστα προωθείται από τα συστημικά μέσα διαπλοκής του Καθεστώτος. Δόλιος είναι ο τρόπος που το εσωτερικό Καθεστώς μεθόδευσε τις εξελίξεις των τελευταίων 8 μηνών.

Το θέμα μπορεί να αναπτυχθεί με μαθηματικό τρόπο.

Ο Σύριζα εκλέγεται στις Εκλογές του Ιανουαρίου με καθαρή αντιμνημονιακή εντολή. Είναι σαφές ότι, σύμφωνα με το πρόγραμμα του Σύριζα και την εντολή του Λαού, οι διαπραγματεύσεις με τους εταίρους-κράτη και τους θεσμούς θα γίνουν με προοπτική παραμονής στο Ευρώ, έστω κατά προτεραιότητα, αλλά όχι με κάθε κόστος και θυσία.

Οι διαπραγματεύσεις όμως διεξάγονται με τρόπο ώστε να αποτελούν παράδειγμα πώς να ΜΗΝ κάνεις διαπραγματεύσεις.

Ο λόγος είναι απλός. Η Κυβερνητική ηγεσία του Σύριζα έχει προαποφασίσει την παραμονή πάση θυσία της χώρας στο Ευρώ. Κοροϊδεύει τον Λαό και εξαπατά τους γνήσιους συντρόφους. Αφήνει λοιπόν τον χρόνο να κυλάει, δεν κάνει τίποτα παρά να εξαντλεί συστηματικά όλα τα αποθέματα ρευστότητας της χώρας, ξεραίνει παντελώς το χρηματοπιστωτικό σύστημα, δεν προετοιμάζει την προφανή εναλλακτική λύση ή αφήνει τον Υπουργό Οικονομικών να εκτίθεται προβαίνοντας μόνο στο πρώτο στάδιο της προετοιμασίας μετάβασης στο εθνικό νόμισμα, και εν τέλει υπερβαίνει και την καταληκτική προθεσμία της 30^{ης} Ιουνίου που είχε συνομολογήσει με «ήξεις αφίξεις» τον Φεβρουάριο για οποιαδήποτε νέα συμφωνία.

Ταυτοχρόνως στο και πέντε προκαλεί εσπευσμένο Δημοψήφισμα μέσα σε μια βδομάδα.

Τα πράγματα μιλάνε μόνα τους. Με τέτοιο τρόπο «διαπραγμάτευσης» η Κυβερνητική ηγεσία του Σύριζα έχει να διαλέξει, για να αυτοχαρακτηρισθεί, μεταξύ απίστευτης ηλιθιότητας και απίστευτης δολιότητας.

Ενωρίς και εγκαίρως είχα αναλύσει το θέμα καταλήγοντας ότι το μόνο δόλιο Σχέδιο Α και Β και Ω της Κυβέρνησης ήταν απλά να λέει στους Ευρωπαίους και να εννοεί: δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα και δεν πρόκειται να ξεκολλήσουμε από πάνω σας – εσείς σε κάποιο σημείο θα δώσετε λύση, εμείς θα λέμε όχι μέχρι το τελικό τελεσίγραφο. Το τελικό τελεσίγραφο ήταν το Γερμανικό χαρτί, η μια σελίδα του Schaeuble που έδωσε νέα μορφή στην Ευρωζώνη: ή αποικία ή έξω.

Ο κλασσικός νους έχει γνώση και, επομένως, πρόγνωση.

Στις 5 Ιουλίου με δεσμευτικό Δημοψήφισμα και αποφασιστική πλειοψηφία ο Λαός αποφαινεται κατά του Σχεδίου Συμφωνίας-Μνημονίου που είχε κατατεθεί από τη μεριά του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

(Άλλο σύνθετο κωμικό θέμα η ανυπαρξία τυπικής θεσμοθέτησης της Ευρωζώνης εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που δίνει την δυνατότητα να ανακατεύεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε θέματα Ευρωζώνης. Το λέω εδώ μόνο και μόνο για να τονίσω το γεγονός ότι η Ευρωζώνη είναι μια διακρατική συμφωνία ορισμένων χωρών της Ε.Ε. που γίνεται ανεκτή από τη μητέρα-οργάνωση προς καιρόν. 28 διαφορετικές χώρες της Ε.Ε. θα έχουν ες αεί ή επί μακρόν ή ακόμη και προσεχώς την «ολοκληρωματική» ιδεοληψία της οποίας θεματοφύλακας ήταν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή;)

Το βράδυ του μη αναμενόμενου από το Καθεστώς και τους υπαλλήλους του μεγαλειώδους ΟΧΙ του Λαού, ηγετική ομάδα της Κυβέρνησης και πολιτικό κατεστημένο κατ' εντολήν του Καθεστώτος, δρομολογεί την απίστευτης ξεδιαντροπιάς ερμηνεία του ΟΧΙ ως ΝΑΙ.

Το Δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου αθετήθηκε κατάφωρα από τη μεγάλη πλειοψηφία του πολιτικού συστήματος (5 κοινοβουλευτικά κόμματα), κατ' επιταγή του Καθεστώτος, τρεις, πριν ο αλέκτωρ λαλήσει, με τις δυο δέσμες προαπαιτουμένων και το Μνημόνιο ΙΙΙ, τα οποία στο σύνολό τους είναι βαρύτερα χειρότερα του Σχεδίου Γιουνκέρ που είχε απορριφθεί.

Επιχείρημα είναι ότι δεν υπήρχε εναλλακτική λύση από την πλήρη παράδοση – ένα πρόστυχο, κατάφωρο ψεύδος. Φυσικά η ηγεσία της Κυβέρνησης είχε κάνει ότι μπορούσε όλους τους προηγούμενους μήνες για να μπορεί να πεί στο τέλος ότι δεν διέθετε εναλλακτική λύση.

Η θολούρα της Ηγεσίας της παραιτηθείσας Κυβέρνησης είναι εωσφορική! Εκβιάστηκε αλλά και συγκατένευσε στο Μνημόνιο ΙΙΙ, είναι κακή συμφωνία αλλά έχει και καλά, δεν έχει την ιδιοκτησία του Προγράμματος αλλά υπέγραψε ότι την έχει, και εν πάση περιπτώσει θα την εφαρμόσει σαν να ήταν δική της, θα την τηρήσει αλλά και θα την μετατρέψει με παράλληλο πρόγραμμα, και άλλα παρόμοια τερατώδους γελοιότητας.

Την μνημονιακή μετάλλαξη της αρχηγικής ομάδας του Σύριζα συνόδευσε η κωλοτούμπα της στο θέμα του χρέους. Από ανάγκη διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του κατέληξε στην εν καιρώ συζήτηση, και εφ' όσον αποδειχθεί καλό παιδί στις συνεχείς ταπεινωτικές εξετάσεις του Ευρωπαϊκού Διευθυντηρίου, για πιθανή αναδιάρθρωσή του. Αυτά είναι γελοία καμώματα. Ούτε επιμήκυνση, ούτε αλλαγή στα

επιτόκια, ούτε μεγαλύτερη περίοδος χάριτος αυτού ή του άλλου είδους και λεπτομερείας μας κάνουν. Το χρέος δεν είναι βιώσιμο και το βάρος του λιώνει την παραγωγική λειτουργία της χώρας. Ούτε νοείται επιβάρυνση δύο μελλοντικών γενεών με δική μας υπογραφή σήμερα – δεν υπάρχει για αυτό όχι πολιτική νομιμοποίηση αλλά ούτε στοιχειώδες μεταφυσικό, ηθικό ή εθνικό έρεισμα. Απλά χρειάζεται άμεση ονομαστική διαγραφή του 80% του χρέους και διαπραγματεύσεις για τους όρους αποπληρωμής του υπόλοιπου.

Η ηγεσία της Κυβέρνησης υπογράφει το Μνημόνιο ΙΙΙ του Αίσχους.

Με διαδικασίες κοινοβουλευτικής ντροπής το Μνημόνιο εγκρίνεται στην Βουλή από το πεντακομματικό μνημονιακό τόξο.

Το καλύτερο κομμάτι του Σύριζα διαχωρίζει την ευθύνη του από το ανοσιούργημα, και ο υπόλοιπος Σύριζα απομένει ένα συνοθύλευμα καιροσκοπισμού και κυνισμού.

Η αρχηγική ομάδα του συνοθυλεύματος προκηρύσσει Εκλογές εν τάχει για να υφαρπάξει την ψήφο του Λαού και κυρίως για να απαλλαγεί από τους διαφωνούντες τιμητές των αρχών και των λόγων τους ενώπιον του Λαού.

Η Merkel εκθέτει την απόφαση προκήρυξης εκλογών λέγοντας δημόσια ότι οι Εκλογές δεν είναι μέρος του Ελληνικού προβλήματος αλλά μέρος της λύσης του προβλήματος. Όπως πάντα η Γερμανία κάνει διφορούμενες δηλώσεις επί του θέματος.

Τα πάντα ήταν σχεδιασμένα από την αρχή της διακυβέρνησης Σύριζα.

Και εδώ είμαστε τώρα, παραμονή των Εκλογών.

Το Καθεστώς επέβαλλε εκλογές σύγχυσης, να μην ξεκαθαρίσει το τοπίο ως προς την ουσία του ζητήματος που τίθεται προς κρίση του Λαού. Ούτε χρόνος δόθηκε αλλά και τα εξαρτηματικά συστημικά ΜΜΕ επεδόθησαν σε όλες τις προπαγανδιστικές τεχνικές για να μην ξεκαθαρίσει το κύριο και καίριο θέμα.

Ποιο είναι αυτό;

Συνεχίζω το νήμα από εκεί που το άφησα για να περιγράψω την εξέλιξη ενός προσχεδιασμένου εγκλήματος κατά της χώρας, του Λαού και του Ελληνισμού.

Το έγκλημα συντελέστηκε. Το ΌΧΙ του Λαού αγνοήθηκε από την Καθεστωτική Βουλή που είπε ΝΑΙ. Τι τρανώτερη απόδειξη κατάφωρης δυσαρμονίας μεταξύ πολιτικού συστήματος και ρητά εκπεφρασμένης λαϊκής βούλησης;

Άρα (συμπερασματικό και μαθηματικό άρα) το μόνο πραγματικό ζήτημα τώρα υπό τις περιστάσεις είναι αν ο Λαός εγκρίνει τη Συμφωνία-Μνημόνιο και την εξαπάτησή του.

Φυσικά και να τεθεί το ζήτημα έτσι, είναι άκρως υποτιμητικό και αντιδημοκρατικό, γιατί σημαίνει ότι ο Λαός μπορεί να άλλαξε γνώμη σε δυο μήνες κατά πορνικό τρόπο. Και να συγκατανεύει στον εξευτελισμό του. Είναι πρόσφατες μάλιστα οι άκρως επιβαρυντικές συνθήκες υπό τις οποίες έγινε το Δημοψήφισμα. Με κλειστές τράπεζες, capital controls και ουρές στα ΑΤΜ για 60 ευρώ την ημέρα, με λυσσαλέα τρομοκρατία της Καθεστωτικής προπαγάνδας στα συστημικά ΜΜΕ, με Ευρωπαϊκή ανοικτή παρέμβαση, υιοθετημένη από το εσωτερικό Καθεστώς, ότι το ΟΧΙ σημαίνει την έξοδο της χώρας από την Ευρωζώνη ή έστω θέτει σε μεγάλο κίνδυνο την παραμονή της υπό φυσιολογικούς

όρους, με την ηγετική ομάδα του Σύριζα να έχει, όπως περίτρανα αποδείχθη, κρυφή ατζέντα. Και όμως ο Λαός βροντοφώναξε ΟΧΙ.

Τι άλλαξε επί τα βελτίω από αυτά ώστε να μπορεί ο Λαός να έχει αλλάξει γνώμη; Εκτός αν μας πούνε ότι αυτό που άλλαξε και δημιουργεί ολωσδιόλου διαφορετικό τοπίο είναι ότι τώρα η βιαζόμενη ηγεσία του Σύριζα λέει Ναι στους βιαστές της! Θου Κύριε φυλακήν τω στόματί μου.

Αλλά το θέμα πάει βαθύτερα. Είναι ακραία αντιδημοκρατικό να ρωτάς καν τον Λαό αν δέχεται την αυτοακύρωσή του μέσω του Μνημονίου. Αυτό γελοιοποιεί τη Δημοκρατία. Γλαφυρά και καίρια περιγράφει ο Θουκυδίδης την τρομοκρατία που ασκήθηκε για να βιασθεί η Εκκλησία του Δήμου κατά το Ολιγαρχικό Πραξικόπημα του 411 π.Χ. Τότε βρέθηκε βέβαια ένας Αλκιβιάδης για να παράσχει την απαραίτητη στρατιωτική στήριξη του Λαού προς αποτίναξη εντός ολίγου του Ολιγαρχικού Καθεστώτος.

Το ζήτημα είναι σαφές. Δεν νοείται δημοκρατική ερώτηση αν ο Λαός δέχεται περιορισμό της εθνικής ανεξαρτησίας και της δημοκρατικής κυριαρχίας του. Ένα κατεστημένο που βάζει τέτοιο θέμα είναι ένα αντιδημοκρατικό σύστημα, ένα ενδογενές τυραννικό Καθεστώς καταπίεσης με ξένη στήριξη.

Απλά πράγματα.

Και πάμε τώρα, μαθηματικά, στην ουσία της ουσίας του προβλήματος. Αυτή η πεμπτουσία μπορεί να εκφρασθεί με έναν φαινομενικό παραλογισμό: το Καθεστώς της χώρας, με σύμπασα την κατεστημένη φαυλοκρατία της επίσημης κουρελαρίας του, ξεπουλάει την εθνική ανεξαρτησία και δημοκρατική κυριαρχία της χώρας στην «Ευρώπη», ενώ ταυτόχρονα κοκορεύεται ψευτοεθνικά προς γείτονες και παραγείτονές μας. **Τούτο κι αν είναι θάμα κι αντίθαμα: να δουλώνει τη**

χώρα στους γνωστούς Ευρωπαίους επικυρίαρχους για να την σώσει ανεξάρτητη και ελεύθερη από τους συμπάσχοντες γείτονες!

Το λέω διαπομπεύοντάς το, αλλά είναι έργο σατανικής δολιότητας αυτό που μας συμβαίνει Έλληνες.

Ο Ευρωπαϊσμός σημαίνει, μεταξύ εξίσου ολέθριων άλλων, και το εσχατολογικό όραμα της δημιουργίας ενός ενιαίου ομοσπονδιακού ή άλλου τεχνητού μορφώματος «Ευρωπαϊκού» κράτους ή κρατικής οντότητας.

Και για μεν τους Ευρωπαίους είναι λογική η ρομαντική ενασχόλησή τους με το ιδεολόγημα με το οποίο η ιστορική Ευρώπη μπαίνει στην ιστορία – με το έργο του Καρλομάγνου και το προτύπωμά του της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους. Για τους Γερμανούς ακόμη περισσότερο η Ιδεολογία αυτή είναι βιωματικά βαριά και αδυσώπητη.

Αλλά τι προς ημάς τους Έλληνες όλος αυτός ο Αρμαγεδδών;

Το παλεύουν εκείνοι από το 800 μ.Χ. μέχρι σήμερα. Αυτό που δεν πέτυχαν, ει μη φευγαλέα και με τρομακτική ανθρώπινη οδύνη, στην ακμή τους, δεν θα επιτύχουν στην «Παρακμή της Δύσεως», δηλαδή της Ευρώπης.

Αλλά και πάλι, τι προς ημάς ο αγών και η αγωνία και το ανεκπλήρωτο της Ευρωπαϊκής ενοποίησης;

Εμείς οι Έλληνες, η κοινωνία του Λαού των Δημιουργών, δεν είμαστε Ευρωπαίοι ούτε πολιτισμικά ούτε γεωπολιτικά. Για μας ο Ευρωπαϊσμός ως ιδεοληψία και πολιτική ολοκλήρωσης (ο περίφημος «σκληρός πυρήνας» των Ευρωπαϊκών εξελίξεων, που για να γίνει πραγματικά σκληρός πρέπει να φυγοκεντρίσει τα μαλακά του μέρη – κι αυτό κάνει πια, αλλά και το τρίτον, τι προς ημάς;!) – για τους Έλληνες ο Ευρωπαϊσμός είναι εσχάτη προδοσία. Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να ολοκληρωθούμε στην Ευρωπαϊκή συνουσίωση. Δεν

έχουμε δα τέτοιο και τόσο έρωτα! Μας αρέσει να πάσχουν οι άριστοι των Ευρωπαίων τον Έρωτα του Κλασσικού Ελληνικού. Μας αρέσει να μας ερωτεύονται, αλλά δεν τους ερωτευόμαστε. Δεν έχουν το προσापαιτούμενο κάλλος της μορφής γι αυτό. Είναι αδύνατο λοιπόν να συμμετάσχουμε στις εναγώνιες προσπάθειές τους ενοποίησης – οι οποίες ούτως ή άλλως θα είναι ατελέσφορες.

Δεν βλέπετε; Το παραμικρό πρόβλημα της «Ευρώπης» γίνεται ή τείνει να γίνει κρίση, και η κάθε κρίση απειλή αποσταθεροποίησης του χάρτινου οικοδομήματος που έχουν στήσει με καρδινάλιακό στόμφο και παστορική φλόγα στην άμμο. Ό,τι δεν είναι χαρτί και άμμος είναι Γερμανική βούληση τύπου Schopenhauer, Γερμανικό βάθος τύπου Bach και Hegel και Beethoven, Γερμανική Ανησυχία και Μέριμνα και Αγωνία τύπου Heidegger, Γερμανικός Ρομαντισμός τύπου Wagner – και Γερμανικός κλασικισμός τύπου Winckelmann και Buschor και Otto. Τι θα κάνουν οι άλλοι είναι δικό τους θέμα, όπως και καταδικό τους θέμα ήταν τι έκαναν οι Ίωνες και οι Αιολείς και οι Πελασγοί της Ελλάδας όταν προσέλαβαν και συνεπάρθηκαν από το Δωρικό βίωμα.

Το μέγα ζήτημα λοιπόν που τίθεται εκ των πραγμάτων σήμερα είναι διττό, η εθνική υπόσταση της Ελλάδας ως ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους, και ταυτόχρονα η κοινωνική ύπαρξη της Ελλάδας ως δημοκρατικού κράτους με λαϊκή κυριαρχία.

Το οικονομικό θέμα βλέπετε δεν το συζητώ εδώ. Είναι τετριμμένο.

Πρώτον γιατί είναι δεδομένο ότι ο Ευρωπαϊσμός και η αποκορύφωσή του με την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, καθώς και η επιμονή διατήρησης της χώρας εντός Ευρώ όταν επιτέλους ξέσπασε η αναπόφευκτη Κρίση, κατέστρεψαν οικονομικά την χώρα, την υποθήκευσαν για γενεές, κατακρήμνισαν το επίπεδο ευημερίας του Λαού, και εκμηδένισαν τις συνθήκες παραγωγικού δυναμισμού του.

Δεύτερον γιατί είναι επίσης προφανές ότι εθνική οικονομική πολιτική δεν είναι δυνατή χωρίς εθνικό νόμισμα, ακριβώς όπως εθνική αμυντική πολιτική δεν είναι δυνατή χωρίς εθνικό στρατό.

Και **τρίτον** γιατί είναι κλασσική η συνάρτηση της ευδαιμονίας από την ελευθερία και αυτής από την σθεναρή υπερηφάνεια μιας πολιτισμικής ιδιοταυτότητας σε προβολή περσιπής.

Ευτυχώς η ΜεγαΚρίση και τα Μνημόνια έδειξαν φανερά ότι εθνική ανεξαρτησία και δημοκρατική κυριαρχία και κοινωνική παραγωγικότητα και λαϊκή ευημερία πάνε μαζί ως διάφορες όψεις του αυτού πράγματος, του ετεροπροσδιορισμού του ΝεοΕλληνισμού ως Ευρωπαϊκού.

Ένα, και μέγα, θέμα λοιπόν είναι ότι το βασικό και ουσιώδες πρόβλημα δεν τίθεται καθαρά στον Ελληνικό Λαό: θέλετε την υποτέλεια των Μνημονίων σε μια Ευρωζωνική Αποικία ή τον υπερήφανο αυτοπροσδιορισμό του Ελληνισμού σε ένα δημοκρατικό και ανεξάρτητο Κράτος μιας ευημερούσης κοινωνίας;

Να τεθεί καθαρά το θεμελιώδες αυτό πρόβλημα σημαίνει να ξελαγαρίσει η σκέψη πάνω στη διαπλοκή του εσωτερικού Καθεστώτος της Ολιγαρχίας με τον Ευρωπαϊσμό.

Μοιάζει παράδοξο το Καθεστώς της φαυλοκρατικής οικονομικής ολιγαρχίας της χώρας να ομνύει τον όρκο υποταγής στον Ευρωπαϊσμό, όταν φαντάζει ότι η πρόοδος προς την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση θα σηματοδοτούσε το τέρμα του βάσει της ανικανότητάς του να ανταγωνισθεί σε ελεύθερο πεδίο όχι μόνο την Ευρωπαϊκή οργάνωση αλλά ούτε την περιφερειακή οικονομική δεινότητα στον τομέα της παραγωγικής δυναμικότητας. Η ΝεοΕλληνική ολιγαρχία είναι φαύλη, υπάρχει δε και γιγαντώνεται έχοντας το Δημόσιο υποχείριό της. Αυτό κάνει τη Χώρα ένα Καθεστωτικό Κράτος, όπου επίσημο Κατεστημένο και Κοινωνία του Λαού αποτελούν δυο παράλληλους κόσμους.

Τότε γιατί, ρωτάνε οι απλούστεροι γνήσια και οι κουτοπόνηροι δολερά, η ανίκανη Ολιγαρχία να επιδιώκει την εξαφάνισή της μέσω της ενεργού συμμετοχής της χώρας στον σκληρό πυρήνα της υποτιθέμενης Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης;

Μα ακριβώς γιατί το Καθεστώς είναι αρκετά πονηρό για να ξέρει ότι η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι όνειρο θερινής νυκτός, με γαϊδάρους και όλα τα απατηλά παραφερνάλια του Σαιξπηρικού έργου. Προστατεύεται από την ισχύ της ιδεοληψίας της ολοκλήρωσης.

Με την ίδια πονηρία όμως, (αφού η πολιτική ακολουθείται εν γνώσει του απραγματοποίητου της ιδεοληψίας και με δόλο γιατί επιδιώκεται λόγω ακριβώς αυτού του ανεφάρμοστου), καταδικάζεται το Καθεστώς για εσχάτη προδοσία στο τετράγωνο. Αφού η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι φουνταμενταλιστική ιδεοληψία, τότε η επιμονή υπό τις περιστάσεις παραμονής της Ελλάδας στον σκληρό πυρήνα των Ευρωπαϊκών εξελίξεων και ειδικότερα στη Ευρωζώνη σημαίνει την μετατροπή της χώρας όχι απλά σε επαρχία ή περιφέρεια κάποιας (συν)ομοσπονδίας ή άλλης υπόστασης ένωσης (πράγμα που θα συνιστούσε ήδη εθνική προδοσία), αλλά σε αποικία Ευρωπαϊκού Διευθυντηρίου (εσχάτη προδοσία στο τετράγωνο).

Όποτε έχει τεθεί στον Λαό ένα σχετικά καθαρό ερώτημα, έχει απαντήσει αποφασιστικά προς την ίδια κατεύθυνση.

Επί Μεταπολίτευσης ρωτήθηκε το **1981** να διαλέξει μεταξύ Ευρωπαϊκής καθωσπρεπικής ευημερίας και εθνικής δημοκρατικής ανεξαρτησίας. Αποφάσισε το δεύτερο, την κυριαρχία του.

Ξαναρωτήθηκε το **2004**, με άλλα αντικαταλλαχθέντα πολιτικά χρώματα, να κρίνει μεταξύ Ευρωπαϊκού χρυσού αιώνα και κομπλεξικά αλαζονικής συμμετοχής στο κλάμπ της υπέρτατης ανάπτυξης και με πακτωλούς το μέλι και το γάλα να τρέχουν εθνικά υπερήφανα εν Ολυμπιακοίς Αγώνι από το ένα μέρος και από το άλλο μέρος να ξεμαγαρίσει από τη διαπλοκή, να γκρεμίσει το εθνικό νταβαντζιλίκι και να ξαναχτίσει το Κράτος ΤΟΥ – και πάλι συντριπτικά είπε θέλω την κυριαρχία μου.

Οι ερωτήσεις **μετά το 2009** είναι απανωτές και οι ισόθεες κρίσεις του Λαού όλες ίδιες. Αποκορύφωμα το ένδοξο Δημοψήφισμα.

Δεν θέλει ο Λαός Μνημόνια, δεν θέλει εξωτερική υποτέλεια, δεν θέλει το εσωτερικό Καθεστώς. Στη σοφία του ξέρει ότι η ελευθερία του υπερήφανου αυτοπροσδιορισμού του κατά την πολιτισμική του ταυτότητα και ιδιοχαρακτήρα είναι το θεμέλιο της εθνικής ανεξαρτησίας, της δημοκρατικής κυριαρχίας και της κοινωνικής ευημερίας του.

Φυσικά και δεν θα μπορούσε να θέλει ο Λαός την εξωτερική και εσωτερική υποτέλειά του. Δεν έχει νόημα να θέτεις καν το ερώτημα. Λαός είναι μια υπερβατική πραγματικότητα, ένα όντως ον. Τι θα πει να θέλει τη δουλεία του; Είναι σαν η Ιδέα του Κάλλους να θέλει να είναι άσχημη.

Εκείνο που μπορεί να συμβεί είναι να τεθούν από ανάξιες ηγεσίες θολά ερωτήματα στον Λαό σε συγκεκριμένη αναφορά και να ερμηνευθεί τεχνητά η απάντησή του σε λάθος κατεύθυνση. Μην ξεχνιόμαστε. Την απόλυτη ευθύνη για το ερώτημα την έχει η ηγεσία. Γι' αυτόν τον λόγο η

Ηγεσία είναι πάντα υπόλογη και ποτέ ο Λαός όποια και αν είναι η απάντησή του.

Εξαιτίας της σταθερής πλεύσης του Λαού, το 1981, 2004, 2009 και εφεξής, το Καθεστώς έχει υποχρεώσει το πολιτικό σύστημα στον έσχατο εξευτελισμό, στην απόλυτη αναξιοπιστία. Το έβαλε να ακυρώνει αυτά που έχει πολιτικά δεσμευθεί με λαϊκή εξουσιοδότηση να κάνει. Το έβαλε στην εμετική διαδικασία της εκ των υστέρων «δικαιολόγησης» ουσιαστικής αθέτησης της αρχής της πολιτικής νομιμοποίησης. Το έβαλε να κάνει κουρελόχαρτο το Σύνταγμα και άμορφο λαπά τις δημοκρατικές αξίες και διαδικασίες. Όλο το σύστημα κινείται με τον κανόνα προφανούς σκοπιμότητας σε κάθε λόγο και πράξη του, σιωπή και αεργία του. Έχει γκρεμίσει κάθε αξία. Τα πάντα κυλιούνται στον βόρβορο οπορτουνισμού και στη σαπίλα κυνισμού. Άλλα λέει, άλλα εννοεί και άλλα πράττει, ή μάλλον δεν πράττει. Γιατί η αδυναμία και ανικανότητά του, η αναξιότητά του είναι γιγαντιαία.

Και αυτό το χάος έχει δημιουργηθεί για την πίστη της ιδεοληψίας του Ευρωπαϊσμού, για το προσκύνημα του Μολώχ του Ευρώ και για τα συμφέροντα του Καθεστώτος της ΝεοΕλληνικής ολιγαρχίας. Και η πρόκληση αυτής της χαοτικής κατάστασης οφείλεται στην επιμονή του Καθεστώτος να επιβάλλει στον Λαό αυτό που ο Ελληνισμός κλωτσάει.

Στην ουσία έχει καταργηθεί η Μεγάλη Ρήτρα όχι απλά κάθε δημοκρατικής ρύθμισης αλλά κάθε πολιτειακής νόμιμης τάξης εν γένει με αναφορά στην ανεύθυνη υπέρτατη λαϊκή κυριαρχία: ότι η Ηγεσία ερωτά, ο Λαός κρίνει και η Ηγεσία εφαρμόζει την λαϊκή απόφαση.

Ως συνέπεια της πολιτειακής διάλυσης, το πολιτικό σκηνικό είναι κατ' εξοχήν ρευστό. Μεγάλα κόμματα διασπώνται και γίνονται

μικρά. Η Νέα Δημοκρατία έχει και αυτή πάρει την κατιούσα. Μικρά αποσπάσματα παρελθουσών διασπάσεων γίνονται παροδικά μεγάλα. Ο Σύριζα πάει να καταλάβει τη θέση του ΠΑΣΟΚ – σε όλα! Μικρά κόμματα γίνονται και ξεγίνονται, πάνε κάτι να πούνε και το χαλάνε.

Ποια δε είναι η σταθερά στην κινούμενη αυτή άμμο του πολιτικού συστήματος; Μα πάλι τα ίδια θα λέμε, ο Ευρωπαϊσμός και η Ολιγαρχία. Ο Λαός λέει ΟΧΙ και το Καθεστώς ρωτάει και ξαναρωτάει για να πάρει κάποια στιγμή απάντηση που θα μοιάζει ως ερμηνεύσιμο ΝΑΙ. Καταχρηστική ερμηνεία φυσικά, αλλά στη Φαυλοκρατία ποιος λόγος για Ελληνική νέα Τιμή και αρχαία Αιδώ.

Εκεί είμαστε τώρα, σε σημείο αιχμής.

Το Καθεστώς υποχρέωσε το πολιτικό σύστημα να γίνει σούπα. Κάτσε να ξεχωρίσεις στην άθλια σούπα του Καθεστωτικού βορβόρου ποιος είναι ποιος μεταξύ των Μνημονιακών Κομμάτων του Γραικυλισμού. Και όμως το Καθεστώς ήθελε να επιβάλλει στον Λαό με αυτές τις άκυρες εκλογές να διαλέξει ποιον Γραικυλισμό θέλει, ποιος θα είναι ο επικεφαλής Assentator του Κατεστημένου, ο Κικερώνειος όρος για τον Γραικύλο της υποτέλειας, τώρα τον λέμε Μνημονιακό, γιατί τα Μνημόνια σημαίνουν και συνεπάγονται και συνοψίζουν εθνική υποτέλεια, ολιγαρχία, δικτατορία ενός γελοίου συμβόλου, του Ευρώ, πολιτισμικό προπάντων ετεροπροσδιορισμό, άρα ταπείνωση και εξευτελισμό μαζί με πόνο και δυστυχία.

Το χτένι έχει φτάσει στον κόμπο.

Η Μνημόνια και Ευρώ και Ευρωπαϊσμός – ή Εθνική ανεξαρτησία, εθνικό νόμισμα και εθνική οικονομική πολιτική και πολιτισμικός αυτοπροσδιορισμός στον Ελληνισμό.

Με Παρμενίδεια διαύγεια, με ηρωική απλότητα τίθεται το υπαρξιακό και οντολογικό ερώτημα στον εθνικό βίο του Λαού:

ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν.

Και έναντι αυτού ρωτά το Καθεστώς με τις κίβδηλες εκλογές του τον Λαό τι διαλέγει μέσα σε μια ακαθόριστη βορβορώδη σούπα διαγκωνιζομένων τσαρλατάνων: οι Assentatores του Γραικυλισμού πνίγονται εκεί μέσα, θλιβερά όργανα ταυτόχρονα εσωτερικής και εξωτερικής τυραννίας. Γιατί δεν έμαθαν ποτέ στη ζωή τους τι θα πει Έλληνας και Ελληνικό.

Στα άκρα του Ευρωπαϊκού φάσματος της ΝεοΕλληνικής πολιτικής σκηνής, δύο σχήματα προβληματίζουν με τον ανομολόγητο προβληματισμό τους.

Το ένα παραμένει πιστό στην επιστημονική εσχατολογική θρησκεία της Ευρωπαϊκής παρακμής, όταν αυτή αναζητούσε ανανέωση. Η στρατηγική καθαρότητά του οδηγεί πολλές καίριες φορές σε τακτικές μανούβρες που μπορεί να είναι ή να οδηγούν σε, ή να ερμηνευθούν ως, *de facto* υποστήριξη του Κατεστημένου της χώρας με την ιδεολογική λογική να συμπιεσθούν οι εξελίξεις προς τον τελικό στόχο, ιδεολογική εφαρμογή που το Σύστημα για δικούς του λόγους εκτιμά με αντίστοιχα ευέλικτες κατανομές.

Το άλλο άκρο είναι σε αναχαιτισθείσα, για άγνωστους και γνωστό λόγο, πορεία αυτοδιαμόρφωσης. Σκοπός όμως πάντων πάντα των πολιτικών κινημάτων εξ ορισμού είναι να ικανοποιηθεί όχι μόνο ο θυμός του Λαού αλλά και το συστατικό βίωμα της συγκεκριμένης ουσίας του σε όλο τον πλούτο του.

Δεν μίλησα άσκοπα για «Ευρωπαϊκό φάσμα» της εγχώριας πολιτικής σκηνής. Ο Πολυκομματισμός δεν εξυπηρετεί τα λαϊκά συμφέροντα και δεν είναι η υγιής κατάσταση μιας αληθινής Δημοκρατίας. Αντίθετα, εύκολα μεταπίπτει σε υποχείριο ολιγαρχικών καθεστώτων που επιχειρούν την τιθάσευση της Δημοκρατίας μέσω πολυμερισμού της αντιπροσώπευσης. Πασίδηλο παράδειγμα ο τωρινός Μνημονιακός κομματικός πολλαπλασιασμός. Πέντε κόμματα εντός του διαλυθέντος Κοινοβουλίου ομνύουν στο είδωλο του Ευρώ, ένα είναι μεν ελεύθερο λατρευτικού ειδώλου, αλλά θέτει ως προϋπόθεση του γκρεμίσματός του την μετάβαση σε άλλη φάση της ιστορίας, τουθόπερ συνεπάγεται de facto ανοχή της λατρείας από τους άλλους, και τέλος ένα έβδομο προκαλεί προγραμματική σύγχυση με την περίεργη («το κάρο μπροστά από το άλογο») θεωρία ότι πρώτα έχεις εθνική παραγωγική οικονομία και μετά εθνικό νόμισμα.

Βέβαια είναι ο Λαός που σε τελευταία και βαθύτερη ανάλυση προκαλεί τον νοσηρό πολυκομματισμό «εθελokaκόντας». Όταν η ηγεσία θέτει συστηματικά και δόλια τα λάθος ερωτήματα, όταν δεν αφήνει να αναδειχθούν και ξεκαθαρισθούν τα πραγματικά προβλήματα, όταν δηλαδή προσπαθεί να εξαπατήσει τον Λαό, τότε αυτός συχνά απαντά κομματιάζοντας το πολιτικό σύστημα, δημιουργώντας συνθήκες πολυμερισμού του. Ο πολυμερισμός αυτός είναι ένα από τα όπλα του Λαού για να αντιμετωπίσει ένα Καθεστώς αλλότριο προς την ουσία του και τα συμφέροντά του.

Το όπλο αυτό του Λαού είναι φυσικά δικαίωμά του, και η χρήση του σε νοσηρές καταστάσεις Καθεστωτικής θολούρας, βίας και απάτης απολύτως δικαιολογημένη. Και σημειωτέον τα όπλα του Λαού είναι πολλά και ποικίλα και διαφόρου έντασης απέναντι σε Καθεστώς που τον καταπιέζει. Θα δούμε να ασκεί μερικά από αυτά στις 20 Σεπτεμβρίου.

Υπάρχει όμως βαθύτερος λόγος οντολογικής δικαίωσης του ιστορικού δικομματισμού υγιών Δημοκρατιών (με αρχέτυπο την Αθηναϊκή του χρυσού αιώνα). Δυο είναι οι θεμελιώδεις υπαρξιακές ροπές της λαϊκής ψυχής και δυο οι πολιτικές εκφράσεις αυτών των τάσεων. Η μια εμμένει στην ταυτότητα της χαρακτηριστικής ουσίας της ψυχής του Λαού. Η ετέρα επενδύει στον δημιουργικό δυναμισμό της μέσα στον χρόνο. Την παράταξη που σηκώνει τη σημαία της πρώτης μπορούμε να ονοματίσουμε «Παραδοσιακή» ή «Εθνική» ή «Συντηρητική». Την παράταξη της δεύτερης «Ριζοσπαστική» ή «Δημοκρατική» ή «Προοδευτική».

Η πολιτική έκφραση του βαθύτατου προβλήματος της χώρας βρίσκεται στο ότι δεν έχουμε γνήσιο φορέα καμιάς από τις δυο αυτές οργανωτικές ροπές της δημόσιας ζωής. Βέβαια γιατί το Καθεστώς δεν αφήνει τη σωστή κρυστάλλωση του πολιτικού βίου της χώρας. Απόδειξη ο τωρινός κατακερματισμός του πολιτικού συστήματος.

Η Νέα Δημοκρατία, στην απεγνωσμένη προσπάθεια ισορροπίας της μεταξύ «λαϊκής δεξιάς», «φιλελεύθερης κεντροδεξιάς» και «κοινωνικού κέντρου» – όλων Ευρωπαϊκών εννοιών – και υπό το ασήκωτο βάρος της ανειλημμένης Ευρωπαϊστικής θρησκείας της, έχει γονατίσει και εξέρχεται της σκηνής. Ξέχασε ότι Συντηρητικός είναι όχι ο εξισορροπιστής του status quo (και μάλιστα υπό Ευρωπαϊκό παντοειδές βάρος) αλλά ο εμμένων στις συστατικές αρχές της εθνικής ταυτότητας του Λαού, στον Ελληνισμό του.

Ένας νέος πυρήνας θα αρχίσει τη νέα συσσωμάτωση της απαραίτητης για την εθνική υγεία Παραδοσιακής Παράταξης.

Εξίσου, ακριβώς εξίσου, απαραίτητη είναι επιτέλους η δημιουργία ενός μεγάλου προοδευτικού δημοκρατικού μετώπου πέρα από τις αλχημείες και τους τακτικισμούς του «πατριωτικού» ΠΑΣΟΚ και

τον απόλυτο αμοραλισμό του «διαφωτισμένου» υπολειμματικού και ελλειμματικού Σύριζα.

Και επ' ευκαιρία προς γέλωτα, δεν φαντάζεται ο αρχηγός της ΝΔ γιατί Ευρωπαίοι ρέπουν προς Σύριζα ως φερέγγυο διαχειριστή τους εν Ελλάδι;

Μα γιατί οι «νεοβαπτισμένοι» κομπλεξικοί είναι οι χειρότεροι όταν πρόκειται για καταπίεση των δικών τους. Και ακριβώς γιατί αυτού του είδους τα όργανα είναι κυνικά και θρασύτατα. Όταν κάνεις τέτοια αισχρή κωλοτούμπα και αντί να εξαφανιστείς (ας πούμε πως σε έβαλαν να κάνεις τη βρώμικη δουλειά) συνεχίζεις να επι-φαίνεσαι, τότε έχεις κάθε συμφέρον να λες το μαύρο άσπρο – και η αντίστασή σου σε οποιαδήποτε απαίτηση έχει εκμηδενισθεί. Είναι απλός ψυχολογικός νόμος: Όταν κάνεις μια μεγάλη βρωμιά, η βρωμιά πρέπει να σου φαίνεται καθαρή, αλλιώς η ψυχή μεταναστεύει στο φρενοκομείο.

Οι Ευρωπαίοι ξέρουν ότι οι Έλληνες δεν είμαστε Ευρωπαίοι. Άρα θέλουν καθεστωτική τυραννική συμπεριφορά προς τον Λαό από τις Κυβερνήσει της χώρας. Και ο ανενδοίαστος ηθικά είναι ο καλύτερος για αυτόν τον ρόλο. Εδώ βρισκόταν το σημείο επαφής των απερχομένων του κέντρου της ιστορίας Ευρωπαίων και του ανθελληνικού καθεστώτος της Χώρας. Αμοιβαία συμφέροντα. Τώρα ευτυχώς η μέγγενη αυτή του Λαού σπάει λόγω Ευρωπαϊκών εξελίξεων που έχω πολλές φορές αναλύσει.

Και εν πάση περιπτώσει ο Ευρωπαϊκός βίος έγινε αβίωτος στην Ελλάδα.

Συνεπώς επαναδιατυπώνεται πια με δομικούς ,πολιτικούς όρους το καίριο ερώτημα της παρούσας συγκυρίας: τι βοηθάει στη συγκρότηση μιας υγιούς και αληθινής Εθνικής Συντηρητικής Παράταξης και ενός γνήσιου Πατριωτικού Δημοκρατικού Μετώπου;

Η συγκρότηση επί τέλους δύο πυλώνων ελευθερίας και κυριαρχίας του Λαού, αντί για δυο ή περισσότερους εντολοδοχικούς πολιτικούς σχηματισμούς του Καθεστώτος, διεκπεραιωτές των συμφερόντων του εις βάρος και βλάβη του Ελληνικού Λαού και του Ελληνισμού, η διττή πολιτική έκφραση της αρχής της υπέρτατης λαϊκής αυθεντίας θα ξεκινήσει από την αυθεντική Ελληνική Επανάσταση κατά των κατάπτυστων Μνημονίων δουλείας, κατά του ειδώλου Ευρώ και κατά του δόγματος του Ευρωπαϊσμού.

Γενναιότητα υπήρξε στο δυναμικό του πρώην Σύριζα που έδειξε αυθεντικότητα πολιτικής υπόστασης. Και η πολιτική μορφή αυτού του δυναμικού που φαίνεται συμπεριλαμβάνει βασικά στοιχεία για την λύση του ΝεοΕλληνικού προβλήματος. Πολλή και βαθειά δουλειά και ασυνήθιστη ανιδιοτέλεια χρειάζεται για την ολοκλήρωση της μορφής, για την διάρθρωση του αντιστοιχούντος πυλώνα, για υψηλές ευθύνες απέναντι στο τρίπτυχο αυτού του τόπου, αυτού του Λαού και αυτού-εκείνου του πολιτισμού.

Προειδοποιητική Υπόμνηση προς πάντα Ενδιαφερόμενο

Στις 5 Ιουλίου 1439, ημέρα Κυριακή, υπεγράφη από όλους (πλην δυο, του λογιώτατου Μάρκου Ευγενικού της Εφέσου και του Σταυρουπόλεως που απέδρασαν για να μην υποχρεωθούν να μianθούν) τους συναχθέντες επίσημους ταγούς της Ορθοδοξίας στη Σύνοδο της Φλωρεντίας η Ένωση των Εκκλησιών υπό την μορφή του Όρου που ώρισε ο Πάπας. Πολιτικές αφόρητες πιέσεις (ο Αυτοκράτωρ Ιωάννης ο Ζ' παρίστατο συνεχώς), υλικές ανάγκες (5 μήνες είχε να τους καταβληθεί σιτηρέςιον), μακρά ταλαιπωρία (από την Φερράρα το 1438), μάταια επιχειρηματολογία, επίκληση της σωτηρίας της Πόλης, έκαμψαν την αντίσταση των αντιτασσομένων – και ήσαν οι πλείστοι που υπέγραψαν «εθελοακουσίως» όπως γράφει ο παρών και συγγράψας τα της Συνόδου Μεγάλος Εκκλησιάρχης Συρόπουλος.

Την Δευτέρα 6 Ιουλίου η Ένωσις «ετελειώθη» με επίσημη λειτουργία παρουσία του Αυτοκράτορα και του Πάπα στη Μεγάλη Εκκλησία της Φλωρεντίας.

Και έπειτα;

Ο Λαός ακύρωσε πάσες τις υπογραφές της επισημότητας. Ουσιαστική Δυτική βοήθεια δεν ήλθε. Η Ένωση δεν έγινε.

Με Συνοδική Επιστολή προς τον Αυτοκράτορα το 1443 οι τρεις Πατριάρχες Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων καταγγέλλουν την «συναθροισθείσαν εν Φλωρεντία **μιαράν** σύνοδον».

Και αποφθέγγονται προς τον Αυτοκράτορα της πολιτικής εξουσίας:

«πρὸς τὴν σὴν βασιλείαν γνωρίζομεν τάδε: ὅτι εἰ μὲν προσέδραμεν, ὡς τοῦ ἡμετέρου γένους παντελῶς ἐξησθενηκότος, καὶ διὰ τοῦτο καταναγκαζόμενος παντοιοτρόπως, ὅπως λήψη βοήθειαν, ... πρὸς τὰ τῶν Λατίνων ἐνέπεσας, καὶ τὴν προσθήκην ἐδέξω κατ' ἀνάγκην...» -

εάν δηλαδή λοιπόν δέχθηκες τα Λατινόφρονα από ανάγκη, λόγω της παντελούς εξασθένησης του γένους μας και για να πάρεις βοήθεια, τότε τώρα που γύρισες πίσω στην πατρίδα να αποστραφείς όσα συμφωνήσεις και να εμμένεις στην δική μας πίστη. Εάν όμως αντιθέτως εξακολουθήσεις να δέχεσαι τα αλλότρια και ετερόδοξα, τότε εμείς θα διακόψουμε το μνημόσυνο της πολιτικής εξουσίας, θα σε αφορίσουμε και θα σε καταγγείλουμε ως τύραννο.

Αφαιρέστε το θρησκευτικό περιεχόμενο, αντικαταστήστε πολιτικό, και έχετε πλήρη και ολοκληρωτική εφαρμογή στα παρόντα. Αφήστε ότι υπό το θρησκευτικό και θεολογικό υπόκειται εθνική και πολιτισμική ουσία.

Αυτή θα είναι και η μοίρα των επαίσχυντων συμφωνιών της 12^{ης} και 17^{ης} Ιουλίου 2015, και όλων των σχετικών «αποφάσεων» της Βουλής που είναι κενές και άκυρες γιατί καμμιά απόφαση αντιπροσώπων δεν μπορεί να δεσμεύει τον κυρίαρχο λαό σε υποτέλεια και τυραννία.

Είναι μονόδρομος η χώρα να πετάξει τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τα βαρίδια του χρέους. Είναι μονόδρομος ο Λαός να θεμελιώσει και κτίσει το σπίτι του και να ρυθμίσει τα του οίκου του κατά πως θέλει και του ταιριάζει. Είναι μονόδρομος να στηλωθεί γερά στα πόδια του ο Λαός δικαιωματικά και ενεργά υπερήφανος στον Ελληνισμό του.

Γεωστρατηγικά Κουτοπόνηρα Γραικυλισμού

Κάποιος πονηρός άνους συμβουλάτορας φαίνεται συμβούλευσε τον τελευταίο Καθεστωτικό Πρωθυπουργό της ΜεγαΚωλοτούμπας να **αντιπαραβάλλει τη σταθερότητα της Ευρώπης προς το «τρίγωνο της αστάθειας» Ουκρανίας – Συρίας – Λιβύης** εντός του οποίου βρισκόμαστε και από τη αρνητική δυναμική του οποίου μας σώζει υποτίθεται η Ευρωπαϊκή προσήλωσή μας. Τρία επ’ αυτού τελειωτικά:

α) Να γίνουμε αποικία του μακρινού για να σωθούμε από το περιβάλλον μας; Τι ύπουλη προδοσία είναι αυτή! Και τότε λειτούργησε το σχήμα στην ιστορία;

Γί’ αυτό πάμε καλά, γιατί από σύστασης του ΝεοΕλληνικού Κράτους έχουμε Ευρωπαϊκή προστασία; Και η Τουρκία, από την πλήρη συγκλονιστική διάλυση μιας κοσμοϊστορικής Αυτοκρατορίας, κατάφερε, με ανεξάρτητη πολιτική και τις σωστές διεθνείς σχέσεις, σε λιγότερο από τον μισό χρόνο που χρειάστηκε η χώρα μας υπό το Καθεστώς της Αλλοτρίωσης και Αναξιοκρατίας για να κατέβει τα σκαλιά μέχρι την εθνική ταπείνωση και κοινωνικό εξευτελισμό που υφιστάμεθα σήμερα – κατάφερε η Τουρκία να ανέβει την κλίμακα ισχύος στην περιωπή της περιφερειακής δύναμης που βρίσκεται σήμερα, και να στοχεύει με σιγουριά στην συμπερίληψή της μεταξύ των 10 ισχυροτέρων Δυνάμεων στον Κόσμο μέχρι το 2020.

Για τις ικανές εθνικές ηγεσίες ανεξάρτητων χωρών με υπερήφανους και δημιουργικούς Λαούς η παραέξω αστάθεια είναι κυρίως πρόκληση και ευκαιρία, δεν είναι αποκλειστικά θανάσιμη

απειλή. Το να θεωρείς αντιθέτως κάθε γεωπολιτική αστάθεια υπαρκτική απειλή που σε αναγκάζει να προσφεύγεις με όρους υποτέλειας σε μακρινούς ξένους για να αμυνθείς – αυτό σημαίνει έσχατη αδυναμία. Και σημαίνει ακόμη χειρότερα ότι στην πραγματικότητα είσαι Καθεστώς που έχει τον Λαό απέναντί του, την Κοινωνία απέναντι στο Κράτος σου. Το Καθεστώς τότε κινδυνεύει από την εξωγενή αστάθεια, λόγω του εσωτερικού ρήγματος με τον Λαό.

β) Το Κατεστημένο συνέχεια τρομοκρατεί με απειλές που τάχα θα συμβούν αν διαχωριστούμε από τον αφύσικο και αποπνικτικό εναγκαλισμό με την Ευρώπη, ενώ αυτά τα απειλούμενα έχουν ήδη συμβεί ή συμβαίνουν λόγω ακριβώς της προσήλωσής μας στον σταυρό της Ευρώπης.

Δεν λέω εδώ για τα οικονομικά, τα έχω αναλύσει αλλού, αλλά επισημαίνω τις γεωστρατηγικές συνέπειες της Φαύλης Ευρωπαϊστικής εξωτερικής πολιτικής της χώρας. Πήγαμε με την Ευρώπη για το Κυπριακό και το καταστρέψαμε. Πήγαμε με την Ευρώπη στο Γιουγκοσλαβικό και ακυρώσαμε τον δημιουργικό ρόλο της χώρας στον σημαντικό χώρο των ορίων του οικείου μας ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου προς το ΚεντροΕυρωπαϊκό. Πήγαμε με την Ευρώπη στο τεράστιας εθνικής σημασίας θέμα που ανοίχτηκε με την κατάρρευση του Σιδηρού Παραπετάσματος, και αχρηστεύσαμε τη δυναμική της ενεργού συμμετοχής της χώρας στην αναδιάρθρωση του περιφερειακού μας πεδίου μετά την άρση του Διπολισμού από το παγκόσμιο σύστημα. Πήγαμε με την Ευρώπη γενικά και δεν έχουμε σαν χώρα καλές σχέσεις δημιουργικής συνεργασίας με καμιά γειτονική χώρα, ενώ και με Ευρωπαϊκές χώρες έχουμε σχέσεις που προσδιορίζονται από τις Κυβερνήσεις του Καθεστώτος ως σχέσεις εκβιασμού, αναληψίας, σχεδόν ρήξης. Να και το «Ανάδελφο» Έθνος που το Καθεστώς το ρίχνει

προληπτικά και μονόπλευρα, ω του θαύματος, στην (παρακμάζουσα και αδυνατούσα) Ευρώπη.

Και φυσικά σε όλα αυτά η Τουρκία πήγε με την εθνική στρατηγική της των σωστών σχέσεων και μεγάλωνε, ενώ εμείς μικραίναμε σε σημασία πηγαίνοντας με την Ευρώπη.

Θεοί τέτοια δουλική αυταπάρνηση! Τέτοια εκμαυλίστρια είναι η «Ευρώπη» για τους Γραικύλους Assentatores! Οι δυστυχείς πιθηκοφέρνουν περιστοιχίζοντάς την, ενώ αυτή τους (εμ)παίζει.

γ) Τρίτο δε και φαρμακερό. Έστω λοιπόν, έχουμε το «Τρίγωνο του Διαβόλου».

Ξεχνούμε προς στιγμή ότι μέσα του λειτουργούν δυναμικοί συνδυασμοί ανόδου και προόδου από άλλες συμπεριλαμβανόμενες χώρες,

παραβλέπουμε ότι έξω του δρουν ανταγωνιστικά άλλα ευσταθή πολύγωνα με πυλώνες σταθερότητας του παγκόσμιου συστήματος: ΗΠΑ, Κίνα, Ινδίες, Ρωσία, Αυστραλία, άλλες πάμπολλες χώρες μεσαίας και μικρότερης δυναμικής ενέργειας που προχωρούν μπροστά και άνω σε μια ευνοϊκή για δημιουργικότητα ιστορική φάση (επειδή είναι μεταβατική) – όλες εθνικά ανεξάρτητες με σωστές σχέσεις και γαλβανιστικές αντιθέσεις

– - άντε δυστυχείς Γραικύλοι της συμφοράς να κάνουμε πως αγνοούμε και ότι με ευστάθεια εννοείτε τον βούρκο της σαπίλας σας και η «Ευρώπη» σας τραβάει ακριβώς λόγω της παρακμής της, της οποίας το μακρόσυρτο σιγανό βογγητό ανημποριάς εκλαμβάνεται ως (αρτηριοσκληρωτική) «σταθερότητα» – --

λέω εν τέλει ότι βάζοντας όλα αυτά παραδίπλα προς στιγμήν λόγω αναλυτικής επιχειρηματολογίας, ερωτώ, στην αστάθεια του «Τριγώνου» που παρανοϊκός αστράτηγος σας σερβίρισε, πώς απαντάτε;

Εκτός του μύθου και της ιδεοληψίας της «Ευρώπης», που τίποτα δεν μπορεί να κάνει για αυτές τις εστίες στρατηγικής αναταραχής – ούτε καν για την Ουκρανία που είναι στις άμεσες γεωπολιτικές προτεραιότητές της – έκανε για αυτήν όσα λίγα έκανε για τη Γιουγκοσλαβία ή μάλλον πέτυχε την ίδια αποτυχία: κατέστρεψε τη μια και την άλλη με το ενδιαφέρον της. **Ο εναγκαλισμός της Ευρώπης είναι θανατηφόρος!** Δεν βλέπετε; Τρέχουν όσοι σοβαροί να τον αποφύγουν, ιδίως τον ζουρλομανδύα του Ευρώ!

Αλλά περαίνοντας τη μορφή του λόγου μου, ερωτώ ποια είναι η συγκεκριμένη δική σας απάντηση συνδυασμού σταθερότητας στην πρόκληση της αστάθειας του τριγώνου; **Η Αίγυπτος και το Ισραήλ!** Και αυτά μέχρι τινός γιατί όλοι σας ξέρουν και ξέρουν ότι δεν μπορούν να βασίζονται σε σας. Η Αίγυπτος του Σίσι πυλώνας σταθερότητας! (Μπερδεύετε την σταθερότητα με την διατεταγμένη ακινησία. Ο περίφημος «γύψος» ως πηγή σταθερότητας! Ή ο νεκρός ως ιδεώδες ευστάθειας: δεν ενοχλεί. Και πάλι εκτός του ότι βρωμάει και μολύνει σηπόμενος.) Και το Ισραήλ στην έσχατη ανάγκη του αρωγός ευστάθειας!

Δεν πάτε καλά! «Το γαρ πολύ του πάθους σας γεννά παραφροσύνην».

19 Σεπτεμβρίου 2015, παραμονή Εκλογών